

ὕγιειαν, καλῶς δὲ τὰ ἄλλα, εὖρησαι ἐν ἡ θέσει διαρκῶς ἱκετεύω τοὺς θεοὺς νὰ διατελῇς. Καγὼ δ' εὖ ἔχω ὡς καὶ τὸ τέκνον καὶ σύμπας ὁ οἶκος, διαρκῶς πάντων σκεπτομένων περὶ σοῦ. Ὅτε ἔλαβον τὴν σὴν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ Ὁρου (;) (HOROS), ἀγγέλλουσιν τὸν ἐν Μάμφιδι, ἐν τῷ Σεραπείῳ, μοναχὸν σου, κῆρυξά σου, πᾶντα τοῖς θεοῖς ἐπὶ τῷ ὅτι σῶος καὶ ὑγιὴς διετέλεις, θλίβομαι ὅμως ἐπὶ τῇ μὴ εἰς τὸν οἶκον ἀφίξει σου μεθ' ἀπάντων τῶν λοιπῶν αὐτοῦ κρατουμένων¹, διότι καθ' ὅλην τὴν τοιαύτην κρίσιν, ἐπαρκέσασα ἐμοὶ τε καὶ τῷ σὺ τέκνῳ, ἐν μεγίσταις δ' εὐρισκομένη δυσχερείαις ἐνεκα τῆς τῶν τροφῶν υπερτιμήσεως, ποῖαν δὲ τινα βοηθίαν ἀναμένουσα ἀπὸ σοῦ, ἐπιστρέφοντος, ὥρῳ ὡς οὐδέποτε ἐπιστροφὴν ἐβουλεύσω ἢ ταῖς παρ' ἡμῖν δυσχερείαις προσέβλεψας. Ἀλλὰ καὶ σοῦ ἔνταῦθα ἔτι παρκαμένοντος ἐν μεγίστη εὐρισκόμεθα ἐνδείξ, πολλῶν δὲ μᾶλλον μετὰ τὴν πρόσθετον τοῦ χρόνου πάροdon καὶ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς καὶ τὴν παντελὴ ἔλλειψιν βοηθείας σου πρὸς ἡμᾶς. Καὶ ἤδη ὅτι ὁ τὴν σὴν ἐπιστολὴν κομίσας Ὁρος εἶπεν ἡμῖν ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν σῶν καθ' ὅλοκληρίαν ἐλύθης ὄρκων, ἐν πλήρει ἀνησυχίᾳ εὐρίσκομαι. Ἀλλ' ἀφοῦ ἤδη συμβαίνει ὥστε ἡ σὴ μήτηρ ἐν ἄγαν δυσαρέστῳ ὑγιεινῇ καταστάσει νὰ εὐρισκῇται, καλῶς θὰ πράξῃς χάριν αὐτῆς τε καὶ ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐπανερχόμενος, εἰ μὴ ἀπολύτως κωλύσαι. Χαῖρε, ἐπιμελοῦ δὲ τῆς ὑγείας σου».

Ἡ χρονολογία φαίνεται ἀνταποκρινόμενη εἰς τὸ 172 π. Χ. Ὅπως παραπλησίους ἐπιστολάς θὰ ἔγραψαν ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενοι σύζυγοι καὶ ἀδελφοὶ εἰς ἀνδρας, καταλιπόντας τὸν κόσμον καὶ τὴν τρομερὰν πιθανότητα αἰωνίων βασάνων καὶ ἀποσυρθέντας εἰς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ ἄσκη, ἵνα τὴν ἰδίαν σώσωσι ψυχὴν διὰ τοῦ ἀσκητικού βίου τοῦ ἀναχωρητοῦ!

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Δάκρυα καὶ δρόσος.

III.

Ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἠκολούθει τὴν πάροdon Ῥαφαήλ, περιοριζομένην ὑπὸ λαμπρῶν οἰκῶν μετὰ κιγκλιδοφόρων φρακτῶν, δι' ὧν κυκλοφορεῖ τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ, καὶ εἰς ὧν τὰς προσόψεις διακρίνονται παρὰ θύρα μόνον ὅπως ἐμφανίζονται πρὸ αὐτῶν κατὰ διαλείμματα οἰονεῖ φαντασιώδεις χαρίεσσαι ἢ χαῦνοι μορφαί. Πρὸ ἐνός τῶν κιγκλιδωτῶν τούτων ἴστατο δῖφρος. Ὁ ἀμαξηλάτης ἀκίνητος ὑπὸ τὸν ἐκ διφθέρας χειμερινὸν αὐτοῦ μαν-

δύχν, ἀνέμενε, ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, ἐπισκέπτην τινὰ βραδύνοντα ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ ἵππος, ὠραῖον καὶ ὑπερήφανον κατὰ μέλαν ζῶον, ἐκράνινεν ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦν αὕτη βεβαίως συνήθης εἰκὼν· ἀλλὰ διὰ τί ὁ Ἰωάννης αἰφνιδίως προσηλώθη εἰς αὐτήν; διατί, ἐπὶ τοῦ φατνώματος τοῦ θυριδίου τῆς ἀμάξης, παρετήρησεν, ὑπὸ φανταστικόν τι στέμμα συμπεπλεγμένους ἐν μονογράμμῳ τοὺς χαρακτῆρας Ι καὶ Μ; Ἀλλ' αἱ ἐντυπώσεις αὗται ὑπῆρξαν βεβαίως ἀδιέφοροι. Αἰφνης ἤχος φωνῶν ἀναπηδῶν ἐκ τοῦ κιγκλιδωτοῦ, φωνῶν γυναικείων, μετὰ τόνου μουσικοῦ, μετ' ἀπηχίσεως παραδόξου ἡδύτητος, ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀνασκιρτήσῃ· εἶχεν ἤδη παρέλθῃ τὴν ἀμχάν. πρῶτην δὲ ἡδὴ φορὰν ὁ σπουδαῖος καὶ σοδάρος νεανίας ἐπεστράφη ἵνα ἴδῃ τίς ἦν ὁ λαλήσας.

Εἶδε τότε γέροντα κυρτόν πως, διανοίγοντα τὸ θυριδίον, καὶ γυναῖκα νέαν ἔτι καὶ ὠραιότατην, ὡς ἀντελήφθη, κλίνουσιν πρὸς νεκνιδά τινα, ἀσπαζομένην αὐτῆς τὸ μέτωπον, καὶ λέγουσαν αὐτῇ μετὰ τόνου ἀγάπης.

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, Λίνα! εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, μικροῦλά μου!

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, θεῖά μου· ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις. Καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ ὄχημα ἐλαφρῶς· ὁ γέρον ἀνέβη κατόπιν, ἔκλεισε τὴν θυρίδα, καὶ ὁ Ἰωάννης εἶδε λεπτὴν χειροκτιοφόρον χεῖρα φιλικῶς πρὸς τὰ ἔξω νεύουσιν πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Εἶτα ἡ ἀμαξά ἐστράφη, οἱ τροχοὶ ἔτριξαν περιστρεφόμενοι περὶ τοὺς ἄξονας αὐτῶν, ἡ δὲ σιδηρὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ θύρα ἐκλεισθῆ βαρέως, ἀρίνουσα βρόντον μεταλλικόν.

Διὰ τί ὁ Ἰωάννης ἐδοκίμασεν εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀγνώστου ταύτης φωνῆς οἰονεῖ ἀόριστον ρίγος πυρετοῦ τρομεροῦ καὶ ἐν ταύτῳ ἐνηδόνου; — Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἔνθα ἡ γοητεία συνεκράτει αὐτόν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσύρῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἐπανήρχετο πρὸς αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἵππος δὲν εἶχεν ἔτι ἀρχίσαι τὸν ταχὺν αὐτοῦ τριποδισμόν, καὶ οἱ τροχοὶ ὠλίσθαινον ἔτι ἀβεβαίως ἐν τῷ χαλνῷ ῥυθμῷ τῆς ἐλαστικότητος, ὁ νεανίας, οὗ ἡ καρδιά ἐπαύσατο πᾶλλουσα, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ παραθύρου, μορφήν λατρευτήν, οἶαν ἡ ὀνειροπολία τοῖς ἀγγέλοις ἀποδίδωσιν, μετὰ στέφους λαμπεροῦ, οἰονεῖ σέλαος, ἐκ ξανθοχρῶσου κόμης, καὶ μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν, οἵτινες ὅσῳ βραχεῖα ὑπῆρξεν ἡ ριπὴ αὐτῶν, διέχυσαν ὅλην αὐτῶν τὴν ἀστραπηβόλον λάμψιν εἰς τὰ ἐκτεθαμβημένα τοῦ Ἰωάννου βλέμματα.

Ἰδοὺ ἄπασα ἡ σκηνή. Ὁ Ἰωάννης οὐδὲν πλέον εἶδε· ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκλονήθη ἐπὶ τῶν ὤμων, τὴν δὲ καρδίαν αὐτοῦ ἐνέκρωσεν αἰφνιδίον ψυχός, οἰονεῖ ἀπελπισίας τινός ἀμέτρου ἢ θλιβερά ἐπαφῇ.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἡ ἀμαξά εἶχεν ἀρανισθῇ· μέτην δ' ὁ νεανίας ἀνεζήτησεν αὐτὴν δι' ὀρίστου βλέμματος. Τότε ἐφάνη αὐτῷ ὅτι τὸ πᾶν σκοτίζεται, καὶ μόρσιμος νύξ μετὰ ζοφεράς ὀμίχλης ἐπιχέεται ἐπὶ τῆς πρὸ μικροῦ ἔτι ἡλιολαμποῦς ὁδοῦ. Τὰ

1) Ὁ τόπος καὶ ἡ περίστασις τῆς κρατήσεως ταύτης ἡ φυλαχίσεως ὑποτίθεται ὡς γνωστός.

*) Ἰδε ἀριθ. 1, σελ. 16—19.

δένδρα, ἅπερ πρὸ στιγμῶν ὀλίγων ἐθεώρει φαιδρὰ καὶ ὠρχία ὑπὸ τὰ ἔσχατα φύλλα τῆς ἐξαφανισθείσης πλουσίας στολῆς των, παρήγαγον ἤδη ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπιτυμβίων στηλίδων.

Καὶ ἐπανελάβε τὸ βῆμα αὐτοῦ βραδὺς καὶ κλίνων ὑπὸ τὴν βαρεῖαν ταύτην θλίψιν, ἣν οὐδόλως εἶχε προαισθανθῇ, λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι εὐδαιμονία ἐξ ἐκείνων ὥς ἡ ψυχὴ ὀνειροπολεῖ διήλθεν ἄρτι πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν αἴγλην ἀνεφίκτου πραγματικότητος.

Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος ἡ κ. Δαήλ κατενόησε τὴν ταραχὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· ἀλλ' ἀπέσχε ν' ἀποτείνῃ αὐτῷ οἰανδήποτε ἐρώτησιν ἀδέξιον καὶ ὀχληράν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ψυχραίνουν τὴν εὐαισθησίαν καὶ ἐκπτοοῦσι τὰς σκιὰς τῆς αἰδοῦς, τὰς περιβαλλούσας τεταραγμένην τινὰ ψυχὴν. Ἐσκέψατο δὲ ὅτι αὐτομάτως μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπῆρχετο ἡ στιγμή καθ' ἣν τὸ τέκνον θὰ προσέτρεχε πρὸς τὴν φυσικὴν σύμβουλον, τὴν κεκρηγμένην παρήγορον, ἐγγύσσαν τὸ βάλσαμον τῆς ἐλπίδος ἐπὶ τοῦ κεκρυμμένου τραύματος, ὅπερ ἐμάντευεν ἤδη, αἰφνιδίως καὶ σφοδρῶς ἅμα κατενεχθέν.

Περιορίσθη λοιπὸν εἰς ἐρωτήσεις τινὰς μόνον περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρὸς τὴν κ. Κολλάρ ἐπισκέψεως.

Μειδιῶν ὁ Ἰωάννης ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα αὐτοῦ.

— Τετελεσμένον γεγονός, μῆτέρ μου· εἶπε. Δύο μαθήματα καθ' ἑβδομάδα ἀντὶ 50 φρ. κατὰ μῆνα.

Ἡ χῆρα ἐμειδίασε.

— Τοῦτο, υἱέ μου θὰ σοὶ παράσχῃ πλείονας κόπους ἢ ὕλικὴν ἀνακούφισιν· διατί ν' ἀναλάβῃς τὸ ἔργον τοῦτο; εἰς τί τάχα θὰ μᾶς ὠφελήσωσιν 600 φρ. περιπλέον;

— Ἐξακόσια φράγκα! ἀνέκραξεν· ἀλλὰ, καλὴ μου μῆτερ καὶ ἂν ἔτι πρόκειται νὰ ἐπαρκέσωσι μόνον πρὸς ἀγοράν τραγημάτων διὰ τὴν Ἑλένην, μὴ δὲν θὰ ἦναι πάλιν εὐπρόσδεκτα; 600 φράγκα! ἀλλὰ μὲ αὐτά, εἰξεύρεις, δυνάμεθα νὰ διέλθωμεν 2 μῆνας εἰς Σαίνα-Λουαίρ, ἢ εἰς Ἑτρετά.

Καὶ ἐγέλα τρίβων τὰς χεῖρας καὶ ἀποκρινόμενος ζωηρὰν φαιδρότητα ἐπὶ τῇ περιστάσει, ὥστε ἡ κ. Δαήλ σχεδὸν ἐπίστευσε τὴν ἐπιτήδευτον ταύτην τῆς εὐθυμίας πληθώραν.

— Κ' ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης, πιστεύω, βλέπετε, ἐγὼ εἰς τὰ προαισθήματα· προῶνίζομαι αἰσίαν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς παραδόσεως ταύτης, ἡ κ. Κολλάρ εἶναι γυνὴ λίαν διακεκριμένη, ἐπέδειξε δὲ μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς ἐμέ; τὴν συνεπᾶθσα ἐκ πρώτης ὥφως.

Ἐσίγησε φοβούμενος ἴσως μὴ προδοθῇ, μὴ αἰφνης ἐκδηλώσῃ τὴν ἀλλόκοτον, τὴν ἀνερμήνευτον καὶ μόνονοχὴ γελίαν ἐκείνην ἐντύπωσιν, ἣν ἀπροόπτως εἶχεν ὑποστῇ.

Ἡ ἐσπέρα διέρρευσε ὡς συνήθως. Ἡ μήτηρ καθίσασα παρὰ τὴν θερμάστραν ἐνησχολῆθη εἰς ἐργόχειρον ποικίλματος, ἡ Ἑλένη εἰς τὰς σχολικὰς αὐτῆς

ἐργασίας, βοηθουμένη φιλοστόργως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ὅτε δὲ τὸ ἐκκρεμές τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐσήμνηε τὴν δεκάτην ὥραν ἡ κ. Δαήλ ἠγέρθη καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς κατακλίσεως. Τὸ ἑταστικὸν αὐτῆς βλέμμα διέγνω τότε ἐκφρασιν χαρᾶς ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· ὁ Ἰωάννης ἐσπευδεν ἵνα μείνῃ μόνος.

Ὅντως ὁ νεανίας, μόλις εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, παρεδόθη εἰς τὴν ὀνειροπολίαν του, εἶδε πολλάκις διερχομένην πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ τὴν αἰγλήσαν εἰκόνα, ἥς ἡ ἐμφάνισις παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀχανῆ ἐκείνην αἴσθησιν, τὴν πλήρη ἡδονῆς ἅμα καὶ ἀγωνίας· ἤκουεν ἑναυλον εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ τὴν ἐξαισίαν φωνὴν ἐκείνην, τὴν λατρευτὴν φωνὴν, ἥτις ἐπανελάμβανε μόνον τὴν λέξιν:

— «Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν! . . .».

Ἦκουεν ἓν ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς Αἴνας, τὸ ἄγνόν καὶ εὐχρον, καὶ τὸν εὐελπιν ἀποχαιρετισμόν . . . καὶ ἐνόμιζεν ὁ Ἰωάννης ὅτι τὸ «εἰς τὸ ἐπανιδεῖν! . . .» τοῦτο πρὸς αὐτὸν ἀπηυθύνετο· ὅτι πρὸς τοῦτο ὁ ἄλλο τὸ εἶχεν ὠθήσει μέχρις αὐτοῦ, ἵνα δυνηθῇ νὰ μετᾶσχῃ αὐτοῦ, ὡς μετέσχε τοῦ πυρῶδους βλέμματος τῶν δύο μελανῶν ὀφθαλμῶν. Μόλις δ' ἀπεκοιμήθη λίαν ὀψέ ὕπνον πλήρη παραδόξων ὀνείρων, ὧν τὴν συγκεχυμένην ἐξέλιξιν κατέλαμπον ἀστέρες καὶ ἀκτίνες.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν τῷ ποιητικῷ γνόφῳ τοῦ ὀμιγλώδους φθινοπωρινοῦ ὀρίζοντος. Ὁ Ἰωάννης ἐπελανθάνετο ἑαυτοῦ παρατηρῶν ἀσκόπως, διὰ τῶν θαλῶν ἡδὴ τοῦ παραθύρου ὕλων, τὰ ξηρὰ φύλλα, ἅπερ οἱ ἀπόγειοι ἄνεμοι ἐστροβίλιζον ἀνὰ τὰς εὐρεῖας καὶ σκυθρωπὰς ὁδοὺς, ἡ ἐν τῷ μικρῷ τοῦ οἴκου αὐτῶν κήפῳ. Καθ' ὅσον τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος προσήγγιζεν, ὁ νέος ἠσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτοῦ σφοδρότερον πάλλουςαν. Δὲν ἔμελλε νὰ ἐγκαίνισῃ οἶονε νέαν ὕπαρξιν, ἐπιλαμβανόμενος ἀπειράτου τέως αὐτῷ ἐπικυγέλματος, ἀρχόμενος διδασκαλίας γραμματικῆς, ἣν θὰ παρέδιδε πρὸς νεάνιδας ἀντὶ μαθητῶν; Ὁ εὐγενὴς νεανίας ἐδοκίμαζεν εὐνόητον ταραχὴν· τὸ ἀκροατήριον τοῦτο ἦν τὸσφ ἀντιθέτου φύσεως πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε μέχρι τοῦδε! εὐχερῶς δύναται νὰ ρυθμίσῃ κατὰ βούλησιν σχέσεις ὁ διδάσκαλος μετὰ μαθητῶν· ἀλλὰ πρὸς μαθητριάς ἐκκαιδεκαετῆς καὶ δεκαοκταέδα ἔτι, θὰ συνέβαινε ἄρα τὸ αὐτό;

Πρόέβλεπεν ἐξ ἐμπνεύσεως τὰς παντοειδεῖς ἀνομοιότητας, διεισδύων, διὰ τῆς φύσεως αὐτοῦ ὡς ποιητοῦ καὶ καλλιτέχνου ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν λεπτῶν ἀποχωρώσεων, τῶν κρυφίων συναισθήσεων τοῦ μυκίου ἐκείνου σεβασμοῦ, ὃν ἄγνονοισιν, ἢ παραγνώριζουσιν, αἱ ὑπάρξεις αἱ ἥττον εὐαίσθητοι πρὸς τὴν ποιητικὴν ἀπόψιν, ἣν παρέχουσι τύποι καὶ περιστάσεις τινές.

Ἐφρόνιζε ὅτι ἡ γυνή, ἡ νεαρά κόρη ἰδίᾳ, ὁμοιάζει πρὸς τὰ λεπτοφυᾶ ἄνθημα, ἅπερ τραχεῖα καὶ ἀδέξιος χεὶρ δύναται ἵνα παραρθείρῃ καὶ συντρίψῃ· παρίσταται δὲ πρὸ ὀμμάτων εὐσεβῶν ὡς τὸ τελειότατον ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸ λατρευτότατον δημιούργημα. Θὰ εἶχεν ἄρα γε, τὴν ἀπαιτούμενην σοφιστρίαν

χάριν, ὅπως τηρήσῃ ὕψος διδασκάλου ἀπέναντι τῶν τυφερῶν ἐκείνων βουλήσεων, ἀπέναντι τῆς ἀφελείας τῶν νεαρῶν πνευμάτων, ἅτινα ἐμελλον ν' ἀφιερωθῶσιν εἰς τὰς ἀπείρους αὐτοῦ χεῖρας; Πρὸς τοῦτοις ἐθεώρει τὴν γυναῖκα ὡς φύσει πολυπράχμονα καὶ φιλοσκώμμονα, ἐτοίμην πάντοτε πρὸς κατόπτεισιν καὶ χλεύην πάσης ἐλαφρᾶς παραδοξότητος, παντὸς μικροῦ λάθους παρὰ τῷ ἰσχυρῷ φύλῳ· ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἤδη τοὺς λαθραίους ψιθυρισμοὺς καὶ καταλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ μειδιήματα· πῶς λοιπὸν ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς τοιαύτας λεπτὰς καὶ κρυφίας προσβολὰς, ἃς εἶναι τις πάντοτε διχθεθεϊμένος νὰ συγχωρήσῃ, καὶ ὅτε ἔτι τὰ σκληρότατα παρ' αὐτῶν λαμβάνει τραύματα;

Τὸ σάββατον ἐκεῖνα, τὸ μετὰ τοσούτων φύθων ἀνκμνόμενον, ἐφθασεν ἐπὶ τέλους.

Τὴν τετάρτην ὥραν ὁ Ἰωάννης, τυπικώτατος δεικνύμενος, εὐρίσκετο ἐν τῷ μικρῷ συνεντευκτηρίῳ τῆς σχολῆς. Ἡ κ. Κολλάρ ἔσπευσε πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ μειδιῶσα φιλοφρόνως καὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως.

— Κύριε, εἶπε· θὰ ἔχῃτε 12 μαθητρίας εἰς τὴν παρῶσιν ὑμῶν· ἐξελέξαμεν τὰς καλλίστας, ἐκείνας αἵτινες θὰ δυνήθωσι ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν ἐπωφελῶς· ἐν τοῦτοις ἐπιτρέπω ἐμυτῇ μικρὰν τινα σύστασιν· ἔστε, παρακαλῶ, αὐστηρὸς ὅσον δύνασθε· σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἔχετε νὰ μορφώσητε πνεύματα λίαν ἀμαθῆ.

Ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης! . . . συνίστα αὐτῷ τὴν αὐστηρότητα· πῶς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ προσενεχθῇ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς; Ἄρ' ἔτι νὰ εὐχάρησεν;

Ἐν τῷ λέγειν ταῦτα, ἡ διευθύντρια τῷ παρέδωκε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν μαθητριῶν. Ὁ Ἰωάννης ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ παρετήρησεν ὅτι αἱ ξέναι ἐπεκράτουν, ἰδίᾳ δὲ αἱ Ἰσπανίδες. Τοῦτο ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ὀλίγον.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον! ἐσκέφατο· ἡ γλῶσσα ἡμῶν δὲν ἔχει ἄλλους κριτὰς εἰμὴ ἐκείνους καὶ ἐκείνας ὅφ' ὧν λαλεῖται.

Τότε ἡ κ. Κολλάρ ἐδείξεν αὐτῷ τὴν ὁδὸν, προηγουμένη αὐτοῦ· ἀκολουθῶν δ' αὐτὴν εἰσῆλθεν εἰς εὐρείαν τετράγωνον αἴθουσαν, ἥς τὸ μέσον κατεῖχεν ὀρθογώνιος τράπεζα περιστοιχισμένη ὑπὸ 12 ἐδωλίων· εἰς δὲ τὴν ἄκραν εὐρίσκετο δέκατον τρίτον τοιοῦτον, ἀναπληροῦν τὴν ἑλλειψιν τῆς διδασκαλικῆς ἑδρας. Πρὸ ἐκάστου τῶν δώδεκα τούτων ἐδωλίων, ἵστατο ὀρθὴ ἀνά μία τῶν νεανίδων· ἐγγὺς τῆς θερμάστρας ἐν ἣ ἔκειε γλυκεῖα πυρὰ, ἕτερον κάθισμα μετὰ κομποῦ ἀναλογεῖου ἀνέμενε τὴν ἐπιστάτιδα.

Ὁ Ἰωάννης εἶδε πάντα ταῦτα δι' ἐνὸς βλέμματος· παρετήρησε προσέτι ὅτι αἱ πλεῖστοι τῶν μαθητριῶν ἦσαν λίαν εὐμορφοί. Καίτοι πύχρυτα ὑπέστη τὸν πρῶτον τῶν βλεμμάτων ἐτασμόν, ἐνόησεν ὅμως ὅτι ἡ προσεκτικὴ ἐπιθεώρησις δὲν ἐγένετο ἐπὶ πασῶν οἱ ὀφθαλμοί, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς κ. Κολλάρ, σχεδὸν αὐτοστιγμῇ κατεβιβάσθησαν, καὶ τὰ αἰδύμενα

βλέφρα συνέσχον θαυμασίως τὴν ἄφρονα περιεργίαν, ἥτις ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐκδηλωθῇ.

Ἡ διευθύντρια ἔλαβε τὸν λόγον, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Ἰωάννην.

— Κύριε Δαήλ, ἰδοὺ ἐκεῖνα ἐκ τῶν κορασίων μας, ἅτινα ἐφ' ἐξῆς θ' ἀκούσωσι τὰ μαθήματα ὑμῶν· τινὲς ἐξ αὐτῶν προπαρσκειῶνται διὰ τὰς ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ ἐξετάσεις· ταύτας συνιστῶ ὑμῖν ἰδιαίτερος· βασίζομαι δι' ἐπὶ τὴν αὐστηρότητα ὑμῶν· πρέπει αἱ δεσποινίδες αὗται νὰ ἐννοήσωσι κατὰ βῆθος ὅτι τὰ καλὰ κόψω κτῶνται.

Τὸ σύστημα τῷ ἐπεβίβλετο· τρίτην ἤδη φορὰν τὰ χεῖλη τῆς κ. Κολλάρ τῷ ἐπανελάβον τὴν αὐστηρότητα· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐσκέπτετο κατ' ἰδίαν ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἦτο νεκρὸν γράμμα καὶ οὐδὲν πλεόν. ὦ! τὰς ἀντιγραφὰς καὶ ἐπιπλήξεις ἐπιβιβάζει τις φυσικῶς εἰς ἄρρενα· ἀλλ' ἐνταῦθα, πρὸ τοῦ Θεληκτικοῦ τούτου σμήνους τῶν δροσερῶν καὶ παιδρῶν μορφῶν, ἀπέναντι τῶν πονηρῶν μειδιημάτων καὶ τῶν βαθέων βλεμμάτων, γλυκερῶς ἀστραπτόντων ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μακρῶν βλεφαρίδων, ἀπέναντι τῆς ὑποτρεμούσης φωνῆς, τῶν ταχέως προκαλουμένων δακρύων, οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἐν ἐκυτῷ κλίσιν, οὐδεμίαν δεξιότητα, πρὸς τὸ ἔργον τοῦ αὐστηροῦ καὶ τραχέος ἐλεγκτοῦ· διότι, φεῦ! ἀναμφιβόλως θὰ παρουσιάζετο ποτε ἡ στιγμή σκυθρωπῆς συναφρωσεως καὶ παρατηρήσεων δυναμένων νὰ προκαλέσωσι τοὺς θρηνώδεις καὶ συγκινητικούς λυγμούς.

Ἐν τοῦτοις, τῆς κ. Κολλάρ ὑποδείχθηκες αὐτῷ τὴν ἑδραν ἣν ὤφειλε νὰ καταλάβῃ, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῆς· ἡ δ' εὐχάρις περὶ αὐτὸν ὀμήγυρις ἔπραξε τὸ αὐτό.

Ἡ ψυχολογικὴ στιγμή ἐπέστη· ἡδὴ ὁ λόγος ἀνῆκεν αὐτῷ· ἀπόλυτος σιγὴ ἐδασίλευσε, σιγὴ ἐν ἣ ὁ νέος ἠκρατο τῆς καρδίας αὐτοῦ τὰς παλμούς ἐπὶ στιγμὴν συνθλιβόμενος, συσφιγγόμενος τὸν λάρυγγα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰμὴ ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ὅπερ, προστυχόν, τυπικῶς ἀνὰ τὰς χεῖρας ἔλαβεν· ἀόριστόν τι βῆρος ἠσθάνετο ἐπικαθήμενον τῶν βλεφάρων αὐτοῦ.

Ἀλλὰ παρ' ἐνὸς ἐπανήλθεν αὐτῷ ἡ συναίσθησις τῆς θάσεως καὶ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ· τὰ βραχέα τῆς προεισαγωγικῆς αὐτοῦ σιγῆς δευτερόλεπτα, ἐφάνησαν αὐτῷ ὡς πέραν τοῦ δέοντος διαρκέσαντα.

Ἐν παρομοίαις περιπτώσεσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπανόδου τῶν αἰσθήσεων, εἶναι στιγμαῖον· ὁ Ἰωάννης ἀποτόμως ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, ἠτένισε θαρραλέως πρὸς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ· ἡ ὀπτική αὐτοῦ ἀκτὶς συνήντησε δωδεκάδα βλεμμάτων, περιέργων ἅμα καὶ συμπαθῶν, ἅτινα εἰς τὴν συνάντησιν αὐτῆς δειλιάσαντα ἐταπεινώθησαν. Ὁ πάγος ἐθλάσθη· ἡ γνωριμία ἐγένετο, καὶ ὁ Ἰωάννης ἔλυσεν τὴν σιωπὴν.

Αἱ πρῶται λέξεις συγκεχυμέναι πως καὶ ὑποτρέμουσαι ἐξῆλθον τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ· ἀλλ' ἔχων φωνὴν ἁρμονικὴν καὶ ἡδέϊαν, καθαρὸν τόνον καὶ εὐχέρειαν λεκτικοῦ, αὐθαρῇ συνησθάνθη τὸν ἀντίκτυπον τῆς εἰς τοὺς ἄλλους προξενουμένης εὐχρεσκείας, τὸν

προκύπτοντα ἐκ τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἰδίας ἐπιτυχίας, καὶ τὸν προσδιδόντα εἰς τὸν λέγοντα κατ' ἀρχάς μὲν τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα τὴν ἀσφαλῆ αὐτοπεποίθησιν.

Ὡ, ναι! εἶχε τὸν ἱερὸν σπινθῆρα, εἶχε τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Αἱ ἰδέαι αἰτίνες κατ' ἀρχάς βεβιασμέναι, συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι συνωθούντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, προσελαμβάνον ἤδη σὺν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου, σὺν τῇ ἀνελίξει τῆς παραδόσεως καθαρότητα, ἀπλότητα καὶ ταξινόμησιν μεθοδικήν.

Εἶχεν ὀρχίσαι ἀπὸ ἐκθέσεώς τινος, συνοπτικῆς μελέτης φερ' εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς φιλολογίας ἐν γένει, καὶ ἐπὶ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας ἰδίᾳ. Εὗρισκεν ἀκριβεῖς ὁρισμούς καὶ ἀντιπαραθέσεις πειστικὰς, εὐτυχεῖς δὲ ἀναμνήσεις συνεπλήρουν καὶ ἐνίσχυον τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ γνώμας. Ἐνιαχοῦ, ἐν τῇ ἐντέχνῳ προσαρμογῇ ἀρμόδιων ἀπομνημονευμάτων, γενικαὶ σκέψεις, ἐκφράσεις εὐκρινεῖς καὶ λέξεις ἐπίκαιροι παρηκολούθουν ἀλλήλας.

Ἐν τέλει, ἡ ὥρισμένη ὥρα παρῆλθε ταχεῖα καὶ δεόντως χρησιμοποιοῦνθαι, ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐν τῇ ὁλοῇ αὐξάνουσῃ ζωηρότητι τῶν ἡττὸν ἤδη δειλῶν ὀφθαλμῶν, διέγνω ὅτι κατάρθρωσε νὰ ἐμπνεύσῃ σεβασμὸν ὁμοῦ καὶ συμπάθειαν. Ἐνόησεν ὅτι ἔκρινον αὐτόν, καὶ τὸν εὖρον ἄξιον τοῦ κρίνειν τοὺς ἄλλους: ἡ δ' εὐνοϊκὴ αὐτῇ ἀπόφασις, ἥ ὅσω σιγῇ, τῶσω καὶ ὁμόψυχος. Ὁ καθηγητὴς ἐκηρύσσεται ἐφεξῆς καὶ κύριος τῆς τάξεως αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ ἐπιφυλάξῃ δι' ἄλλοτε τὸ ὀπισθόσημον τοῦ νομίσματος, ὅπερ ἀπετέλει τὸ κτηθὲν βραβεῖον, ἥτοι νὰ λάβῃ πείραν τῆς ἐναντίας ἀπόψεως, ἐγκαινίζων τὸ πρόσωπον τοῦ αὐστηροῦ τῶν γνώσεων ἑταστοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἤρκει αὐτῷ ὅτι ἱκανοποίησε τὰς ἀφώνους ἀπαιτήσεις, ὅτι ἐσκεδάσε τὰ πλῆγη τῆς πρώτης παρουσιάσεως, τὰ γεννώμενα αὐτομάτως ἐκ τῆς ἐνστίχτου δυσπιστίας μεθ' ἧς πᾶς μαθητὴς ὑποδέχεται τὸν ἄγνωστον καθηγητήν. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὸ γυναικεῖον πνεῦμα ἰδίᾳ, ὅπερ ἐπροικίσθη δι' ἐξαιρετικῆς ὀξύτητος τοῦ παρατηρητικοῦ, καὶ δι' ἀγχινοίας, ἥτις κλονεῖ καὶ ἄρδην ἀνατρέπει πᾶσαν τοῦ χαρακτηριστικοῦ, καὶ δι' ἀγχινοίας ἥτις κλονεῖ καὶ ἄρδην ἀνατρέπει πᾶσαν τοῦ χαρακτῆρος ὑποκρισίαν, πᾶσαν τῆς ψευδοῦς ἐπιστήμης τὴν ἀπαταλὴν κομπήν, δέον ἵνα ἐξ ἐφόδου καταληφθῇ καὶ ὑποταγῇ ἐκ πρώτης ὀψεως. Τοῦτο εἶναι κανὼν ἀναλλοίωτος, οὗ ἡ ἐφαρμογὴ ἀρκεῖ ἵνα λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἀποτυχίας ἐνίων διδασκάλων ἀπέναντι τῶν μαθητῶν αὐτῶν.

Τελευταῖον ὁ νέος ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ διακεκριμένως τὰς γλυκείας ἐκείνας καὶ σοβαρὰς μορφὰς, τὰς εὐγράμμους καὶ προσηγεῖς φυσιογνωμίας, ἐφ' ὧν πᾶσαι αἱ ἀποχρώσεις τῆς σιγῇ τῆς συγκινήσεως διέχον ὡρὰς ἢ ὑποπορφύρους χροιάς: τὰς καλλονὰς ἐκείνας τὰς φιλομειδεῖς καὶ ἀπαστραπτούσας ἐξ εὐφυίας, τὰς μέτωπα ἐφ' ὧν ἡ φαντασιόπληκτος ἐπέρ-

ριπτε βοστρύχους ἀτμηλεῖς καὶ χαρίεντας: τοὺς βαθύχροαυς τέλους ἢ γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς προωρισμένους ἵνα καποπτρίξωσιν οἱ μὲν τὸ ζοφερόν τοῦ βαθέος πᾶθους, οἱ δὲ τὸ αἰθέριον τῶν ἀγνῶν ρευασμῶν.

Ἄπαντα ταῦτα διδὼν διὰ ριπῆς βλέμματος, ἐμκντευσεν ἔτι πλεονα διὰ τῆς παραδόξου συνεννοήσεως ἣν ἀποτελεῖ ὁ ἄγνωστος ἀλληλομαγνητισμὸς τῆς ἀμοιβαίας τῶν ψυχῶν παρατηρήσεως.

Ὅτε ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, οἱ ψίθυροι ἐξεργάγησαν ἀκράτητα. Ἡ κ. Κολλάρ προδρχμοῦσα, ἀνέμενεν αὐτόν ἐν τῷ συνεντευκτηρίῳ. Πύχριστήσεν αὐτῷ ἐνθέρμως καὶ τῷ ἐπεδαφίλευσε τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς μετὰ θελκτικῆς τινος συγκαταβάσεως πρὸς τὴν ὑπερβολήν.

— Ἐξαίρετα, κ. Δαήλ! ἐξαίρετα! τὰ κοράσιά μας κατεθέλχθησαν, καὶ θεωρῶ ἐμαυτὴν εὐτυχῇ διὰ τὴν τιμὴν, ἣν μᾶς προξενεῖτε. . .

Ὁ ἔπαινος ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν ιδιότητα νὰ ἥ πάντοτε εὐάρεστος πρὸς τὸν δεχόμενον αὐτόν, καὶ ὅτε ἀκόμη κρίνεται ὑπ' αὐτοῦ ὑπερβολικῶς: ὅθεν τὸ θαυσιλὲς τοῦτο ἐγκώμιον προξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν ἡμέτερον ἥρωα: ἡ δὲ μετριοφροσύνη αὐτοῦ ἐπλήγη μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον ἤρκεσεν ἵνα καταδείξῃ, ὑποχωρῶν πάντοτε, τὸ ἀναμυῖδιον καὶ ἀμετρον τοῦ ἐντόνου τοῦτου ἐνθουσιασμοῦ: ἐν τούτοις ἡ κ. Κολλάρ οὐδέποτε ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν γνωρίζοντων αὐτὴν ὡς διαχυτικὴ ἢ ἀδύλεσχος.

Ἀλλὰ πᾶσα συγκίνησις, ὅσονδήποτε ζωηρά, κατευνάζεται, πᾶν συναίσθημα ὅσονδήποτε νέον θ' ἀπαμβλυθῇ. Κατ' ὀλίγον τὸ πρῆγμα ἐγήρασε, σὺν τῇ μονοτονίᾳ δὲ τῆς ἔξεως, ἐπῆλθε συγχρόνως εἰς τὸν καθηγητὴν ἀκλόνητος αὐτοπεποίθησις, καὶ τις εὐχέρεια ἄνετος καὶ ὁσημέραι αὐξάνουσα. Ὁ Ἰωάννης ἔφθασε μέχρι τοῦ τηρεῖν ἐκλεκτὴν φράσιν, τοῦ τελειοποιεῖν τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀνταρέσκεσθαι, ὑπὸ τὴν καλὴν τῆς λέξεως ἐκδοχήν, ἐννοεῖται.

Τοῦτο παρέσχεν αὐτῷ ἐγκαύχησιν τινα.

— Ἀ, κύριε! τῷ ἔλεγεν ἡ κ. Κολλάρ μετὰ συγκινητικοῦ ἐνδιαφέροντος: διατί δὲν ἀριερεύσῃς εἰς τὸ διδασκαλικὸν στάδιον, θὰ διαπρέψῃς ἐν αὐτῷ, πιστεύσατέ μοι: γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ μετρία τοῦ ἡμετέρου φύλου ἐκπαίδευσις, ἡ περιορισμένη διαρρῦθις τῶν γνώσεων ἡμῶν μόνον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἀποκλειστικὴ εἰδικότης τῆς γυναικός, δὲν διανοίγουσι στάδιον ἀρκούντως εὐρὺ πρὸς ἀκμαίαν καὶ λαμπράν εὐφυίαν ὀργῶσαν πρὸς τὴν ὁσημέραι ἐπέκτασιν τῆς πολυμαθείας αὐτῆς, καὶ δικαίως φιλοδοξοῦσαν τὸν θρίαμβον. ἄλλ' ἡ ἀξιολογὸς δεξιότης, ἣν ὑμεῖς καὶ ἐνταῦθα ἔτι καταδεικνύετε, εἶναι τεκμήριον ἰδιοφυίας ὑπερόχου, κληθείσης πρὸς ἐπιτυχίας πολλῷ μείζονας.

Ἐλθόντων ἡ ἀνδρεία γυνὴ ὅτι τὸ διδασκαλικὸν στάδιον πρὸς ὃ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀπέδιδε τὴν προτίμησιν αὐτῆς, ἐκείνη ἡσπάζετο καὶ ἠκολούθησε τέως ἐκ μόνης τῆς ἀνάγκης, οὐδέποτε δ' ἐκ κλίσεως.

Ὁ Ἰωάννης ἀφίνων αὐτὴν νὰ λέγῃ, ἔσειε φιλῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξηκολούθει κατ' ἰδίαν τὰς μελέτας καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις αὐτοῦ.

Τὰς ὄνειροπολήσεις! φεῦ! μίαν καὶ μόνην εἶχε σήμερον ὄνειροπόλησιν...

Τὸ ὄραμα, τὸ ὄραμα ἐκεῖνο παρῆν ἀείποτε πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ· παρενετίθετο μεταξὺ τῆς ὀράσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, φωτεινὸν ὡς ἡ λάμψις ἑαρινῆς αὐγῆς, μελάνγχολον ὡς τὸ ὄχρον τοῦ χειμῶνος λυκόφως. Ὁ Ἰωάννης ἤρειδεν ἐπ' αὐτοῦ συγχρόνως τοὺς χιμαχινοὺς πόθους τῆς ἀγνῆς καὶ γενναίας ἥθης του, καὶ τὴν πικρὰν ἡδυπάθειαν τῆς μονήρου αὐτοῦ θλίψεως, τῆς οὐχὶ ἀγεύστου ἀγνώστων θελημάτων. Ἀμίλει πρὸς τὴν ἀνάμνησιν, πρὸς τὴν στιγματὴν εἰκόνα, τὴν μυτικὴν λαλίαν τοῦ ἔρωτος, ὅστις οὐδὲν ἐλπίζει. Ναί, διότι οὐδεμίαν εἶχε φροῦδην ἐλπίδα ὅτι θὰ ἡδυνάτο ποτε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν πραγματικότητα τῆς στιγμῆς ἐκείνης, νὰ διασχυρῶσιν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθει ἡ λατρευτὴ τοῦ ὄνειρου μορφή. Πεποιθὼς δ' ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν ἐπανάθῃ, οὐδὲ κ' ἐπ' αὐτῇ ν' ἀναζητήσῃ αὐτὴν· τί δὲ ἄλλο θὰ προὔξεναι αὐτῷ ἡ ἀναζήτησις αὕτη ἢ ἀδέξιον ἀναζωπύρῃσιν τοῦ βχθέος πόνου του; Κρείττων ἢ βραδεία αὕτη γαγγαρίωσις, ἡ ἐνδόμυχος ὁδὴν τροχύματος μὴ αἰμάσσοντος πλέον! Τοῦλάχιστον οὐδεὶς θὰ ἐγίνωσκε τὸ τρωτόν αὐτοῦ μέρος, οὐδεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θ' ἀνεγίνωσκε τὴν ἀπελπισίαν ἀσυγγνώστου ἔρωτος πρὸς ὃν, ὅπερ οὐδόπως ἐγνώριζε. Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι μόνος ἐγνώριζε τὸ ἴδιον πάθος σχεδὸν παρεμύθει αὐτόν, διὰ τῆς ἣν τῷ ἐνέπνεεν ὑπερηφανίας τοῦ πόσχειν ἄνευ πικροπόνου τινός.

Πλὴν, φεῦ, ἡ παρηγορία αὕτη ἐμελλε νὰ ᾖ ἐφήμερος!

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔληξεν. Οἱ παγετοὶ τοῦ Ἰαννουαρίου ἐσκήρυνον τὰ ἐδάφη καὶ ἐκόσμου τὰς ὁέλους τῶν θυρίδων διὰ σχηματικῶν φανταστικῶν· ἡ δὲ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ τοσαύτην διέχεεν ἐρήμωσιν ἐπὶ τοῦ προκαστείου ἐκείνου τοπίου, ὥστε εὐχάριστος τις ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τῶν γυνῶν τοῦ δάσους τῆς Βουλάνης κορυφῶν. Ἡ ὁρασις περιορίζετο μόνον ἐντὸς τῶν τειχεῶν τοίχων τοῦ θαλάμου, ἡ δὲ φαντασία, ψυχρὰ καὶ νεκρά, μόνον περὶ τὸ ταξίδιον τοῦ Ξαθερίου δὲ Μαίστρ ἡδυνάτο νὰ περιστραφῇ. Ἀλλ' ὑπάρχουσι στιγμὴ καθ' ἣς ἡ εἰς ἐκὺτόν συγκέντρωσις καὶ ἡ μόνωσις τῆς φαντασίας ψυχαγωγῶσι πολλῶ πλείον ἢ ἡ καταδράπησις τῆς ἀντιλήψεως πρὸς τὰ ἐκτός.

Ὁ Ἰωάννης εὐχάριστος ἦδη ἐμήκυνε, πολλαπλασιάζων, τὰς ὄνειροπολήσεις αὐτοῦ, καθήμενος παρὰ τὴν θερμάστρην τοῦ δωματίου αὐτοῦ, οὗ ἡ διασκευὴ ὑπεδήλου τὸν ἐνδελεγῆ σπουδαστὴν καὶ ἐραστὴν τῆς τέχνης τοῦ Ἀσκητιοῦ· μόναι δ' αἱ τυπικαὶ αὐτοῦ παρδόσεις καὶ αἱ ἃς ἠκολούθει ἦδη ἐλευθέριοι σπουδαὶ ἀπέσπων αὐτόν ἐκείθεν.

IV.

Ἡ ἀπὸ τοῦ οἴκου μέχρι τοῦ Ὠτέιλ, ἡ μέχρι τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ἀπόστασις ἦν ὁ Ἰωάννης διήνευ πεζῇ,

παρεῖχεν αὐτῷ εὐεργετικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἀσκήσιν καὶ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ καταπεπονημένον ὑπὸ τε τῆς οἰκιοθελοῦς ἐργασίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνεξαρτήτων τῆς βουλήσεως φαντασιῶν.

Αἱ διακοπαὶ τοῦ οἰκοτροφείου Κολλάρ διήρκεσαν ἐπὶ δεκαπενθήμερον, μεθ' ὃ ο νεκρὸς Δατλ μετὰ στρατιωτικῆς ἀκριθείας ἐσπευσεν ἐκεῖ καὶ εὗρεθῃ αὐθις ἐν τῷ γνωστῷ συνεντευκτηρίῳ, ἐν ᾧ ἡ διευθύντρια ἐπεθύμει νὰ ὑμνήσῃ αὐτῷ.

— Θὰ ἔχητε ἀπὸ σήμερον, κύριε, νέαν μαθήτριν, τὴν δεσποινίδα Ἐλίναν Ζουγάν δὲ Μολφάρ. Εἶναι Ἰνδὴ, ἡλικίας 17 ἐτῶν, γαλλίς καὶ καθολικὴ. Ὁ πατὴρ τις εἶναι πλούσιος φυτευτὴς τῆς Βεγγάλης· εἶναι ὀλίγον χαϊδευμένη ἀπὸ τὸν πάππον τῆς, πλησίον τοῦ ὁποίου διατρίβῃ τώρα ὅτε ἦλθεν εἰς Γαλλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς.

Ὁ Ἰωάννης ἐλαχίστην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰς λεπτομερείας, ταύτας αἰτίνες δὲν ἐφάνησαν αὐτῷ πολὺ ἐνδιαφέρουσαι· μία μαθήτρια πλείων ἢ ἐλάττων ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ ἀκροατηρίῳ, δὲν ἦτο βεβαίως σπουδαῖόν τι ἐν τῷ προσκλήρῳ αὐτοῦ σταδίῳ ὡς καθηγητοῦ. Ἐν τούτοις ὑπέβαλε παρατήρησιν τινα.

— Ἀλλὰ... θὰ εἶναι 13 εἰς τὴν Τράπεζαν· εἶπε μειδιῶν.

— Εἰσθε δεισιδαίμων, κ. Δατλ:

— Οὐδόπως, κυρία· ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δεισιδαιμονία αὕτη, ἐπὶ ποινῇ τοῦ νὰ παύσῃ πλέον οὕσα δεισιδαιμονία, ὀφείλει πάντοτε νὰ φυλάττῃ αὐστηρῶς τὰ ὅρια αὐτῆς· ὁ ἀριθμὸς 13 εἰς τὴν Τράπεζαν, ἂν δὲν ἀπατώμαί, δὲν εἶναι ὀλέθριος εἰμὴ μόνον ἐν γεύματι.

Ἡ κ. Κολλάρ ἐγέλασε πλατεὶ στόματι ἐπὶ τῷ φαντασιοπλήκτῳ τούτῳ ἀστείμῳ.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς μεταγενεστέρους ἡ αἰγυπτία βασίλισσα Χατεσοῦ (Hatesu) οὐ μόνον ἤγειρε τὸν κλόν αὐτῆς ἀλλ' ἀνέγραψεν, ἐνέγλυψε καὶ διεξωγράφησεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν θελκτικωτάτην καὶ λεπτομερεστάτην ἱστορίαν τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχὴς ἔργον. Πολλὴ ἀνταλλαγὴ διενεργήθη μετὰ προφανοῦς βεβαίως ὠφελήματος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Τὰ σκάφη ὑπέστρεπον πεπληρωμένα χρυσοῦ, λιθάνου, δούλων, ἐλεφαντόδοντος καὶ ἐβέννου. Κατόπιν ἐπῆλθεν ἐνδοξος στιγμή διὰ τὴν Χατεσοῦ· μεγάλη ἡρᾶτο ἐθνικὴ ἐορτή, ἡ δὲ βασίλισσα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτῆς